שרצועה של כותים מפסקת. הקשה הר"ר אלחנן היאך

בירושלים וא"כ נטמא בהבאת דרך ארץ העמים ושמא דבשביל קטן

איכא להביא דרך שם אבל להביא יין ושמן לנסכים בעי שביל גדול

היו מביאין אפר פרה לגליל דא״א לעשות אלא

או • אבל צ"ע היאך עולין לרגל מן הגליל ב] כיון דאפסקיה ליה רלועה נטמא

מא א מיי' פי"א מהלי טומאת מת הלי ה:

מב ב מיי פי"ד מהלי

פרה אדומה הל' ד:

מד ד מיי׳ שם הלכה ד:

ל) גיטין ח: עירובין ל: מיר נה., ב) [ל"ל והתנן], ג) פרה פי"ל מ"ל. ד) נדה ו: פי טן נו ט, יו) מט יו. ה) טהרות פ"ט מ"ד, ו) [ל"ל לעיני עי׳ תוס׳ וכן גרס

מנו פיי לטטרות], [תוספת' פ"ג], [דמקוואות פ"ו], מ) ול"ל כליסן, גליון הש"ם

תום' ר"ה שרצועה וכו' אבל צ"ע האיך עולין לרגל. עיין מ' שער אפריס

סי לו:

הערוך ערך עין וכן בתוספתה פ"י דטהרות],

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] תום' ד"ה שרנועה כו' אבל נ"ע איך עולין לרגל מן הגליל כו' נ"ב ונלע"ד שהיו עולין ע"י שוורים וע"ג דלתות דהוי אהל מפסיק לכ"ע כמ"ש תוס" הפסק כל פנו שימוש בעירובין דף לא ע"א בד"ה ומר סבר וכו' ומה שלא המירו גם הכא עי"כ כמו שהקשה בספר טורי אבן מיאומים בספר שולי מכן י"ל כמ"ש שם הרש"א בעירובין בתוס' הנ"ל משום דלא שכיח לא התירו תשום דכם שכים כם התירו הבל לענין עלית רגל דהוי עשה דאורייתה שפיר התירו ודו"ק: ב] שם בא"ד כיון דאפסקיי ליה רלועה נטמא ובעי הזאה ג' וו' וכו' נ"ב עיין שיח ילחק מ"ש בזה:

מוסף רש"י אהל זרוק לאו שמיה אהל. אהל המטלטל אינו אהל בשעת טלטולו, הלכך חאל בטפנו שנטוט, יאכן חלילה דקא מפסיק האי אהל בינו לאויר ארץ העמים לאו חלילה היא (גיטין ח:) וכל שאינו אהל אינו חולך (ערובין ל:). בשידה. מרכבת נשים, עגלה עשויה כקופסא (שם). מגדל. משטי"ר (שם) וטשאין אותה נאויר (גיטין ח:). חברייא מדכן בגלילא. חבירים שבגליל מטהרים יינם לנסכים ושמנן למנחות, שמא יבנה בהמ"ק בימיהם (נדה

המדומעות. מפרש בגמרא. והשתא משמע של טבל תרומה וחולין מעורבין: שבעים יום. מקדימין לטהר את הכלים. גיתות של יין בדים של שמן: גבו׳ רצועה. של ארץ העמים מפסקת בין גליל ליהודה וירושלים ביהודה היא וא"א להביאן לירושלים בטהרה לפי

שגזרו חכמים טומאה על ארך העמים ואפילו של חברים שמגליל אינו בא המדומעות נאמנין עליהם בשעת הגיתות והבדים וקודם לגיתות שבעים יום: לנסכים: אהל זרוק. אהל המיטלטל ונזרק לאו שמיה אהל להיות מפסיק גמ' ביהודה אין ובגליל לא מ"ם אמר ריש בין אוירה של ארץ העמים והם גזרו על אוירה: שונין. תנאים שונין ברייתא שאין הקודש ניצל בצמיד פתיל: אין חטאת. מי אפר פרה: שאינן מקודשין. שלא ניתן האפר עליהן עדיין: נילולין. וכשירין לקדשן אחר כך: מדכן. מטהרין יינן ושמנן למזבח. ואי רצועה מפסקת למה מטהרין: שמה יבה הליהו. וירחה להן שביל בה שאינו מארץ העמים: הגומר אם זימיו. עם הארץ שבא לגמור את זיתיו: ישייר קופה אחת. לצורך תרומותיו: ויתננה לעני כהן. ויראנה שלא הוכשרו הזיתים והכהן יעשנה בטהרה. אלמא בשעת הגיתות והבדים אין נאמנים: **באפלי**. שכבר עבר זמן הגיתות לרובא דעלמא קאמר דלא מהימן: כשל בים אביך. אפלי הוו: בגלילה שנו. ומתני׳ דקה תני דמהימני ביהודה קאי דקתני רישא שביהודה נאמנין על טהרות יין ושמן ועלה קאי

ובשעת הגיתות והבדים אף על התרומה:

אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא: עברו הגיתות והבדים והביאו לו חבית של יין לא יקבלנה הימנו אבל מניחה לגת הבאה: בעו מיניה מרב ששת עבר וקיבלה מהו שיניחנה לגת הבאה אמר להו תניתוה

חבר

לקיש מפני שרצועה של כותים מפסקת ביניהן וניתיב בשידה תיבה ומגדל הא מני רבי היא דאמר אהל זרוק לאו שמיה אהל דתניא ייהנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל רבי "מטמא ור' יוםי בר' יהודה מטהר ולייתוה בכלי חרם המוקף צמיד פתיל אמר רבי אליעזר שונין יאין הקדש ניצול בצמיד פתיל יוהתניא ינאין המאת ניצלת בצמיד פתיל מאי לאו הא קדש ניצול לא יהא מים שאינן מקודשים ניצולין בצמיד פתיל והאמר עולא יחברייא מדכן בגלילא מניחיז ולכשיבא אליהו ויטהרנה: ובשעת הגיתות נאמנין אף על התרומה: ורמינהי ∘הגומר זיתיו ישייר קופה אחת ויתננה ילעני כהן אמר רב נחמן לא קשיא הא בחרפי הא באפלי א"ל רב אדא בר אהבה כגון מאי כאותן של בית אביך רב יוסף אמר בגלילא שנו איתיביה אביי עבר הירדן והגליל הרי הן כיהודה "נאמנין על היין בשעת היין ועל השמן בשעת השמן אבל לא על היין בשעת השמן ולא על השמן בשעת היין

באהל טמאה וכו' וקשה מאי קאמר כיון דס"ל שמיה אהל אמאי זרק על פני המת טמאה אהל זרוק הוא וחולץ וי"מ והתניא לשון קושיא הוי והכי פריך כדפרשינן וחולץ ואח"כ דמסיק וקאמר ואי בעית אימא גר׳ דכ״ע לא שמיה אהל וגרס דכ״ע משום אוירא ומר סבר דלא שכיח ולא גזרו ביה רבנן והקשה הר״ר אלחנן דבשמעתין משמע דפליגי אי שמיה אהל בזרוק אי לא והכי נמי בפ׳ בכל מערבין (עירובין דף ל: ושם) ודוחק הוא לומר דנקט הכא לישלא דאהל זרוק משום דמעיקרא בעי למימר ליה ולפי המסקנא אינו ועוד קשה להר"י דהתם נמי ל"ל לרבי יוסי בר יהודה דשמיה אהל כי מוקי פלוגתא בשמא יוצא ראשו ורובו ולית ליה טעמא דאוירא לא שכיח ואמאי מטהר רבי יוסי אם לא מטעם דאהל זרוק שמיה אהל ותהדר קושיין לדוכתה מתיבה מלאה ספרים אמאי מטמא ותירץ ר"י דלעולם אמת הוא דפליגי באהל זרוק שמיה אהל ודוקא כגון שידה תיבה ומגדל שהולכים אבל זרק תיבה לא הוי אהל וכן משמע במסכת אהלום (פ״ח מ״ה) עוף הפורח או הקופץ וספינה המטרפת לא הויא אהל ומייתי סייעחא מזורק תיבה מלאה ספרים מדקאמר ואם היתה מונחת טהורה והיינו שהולכת בנחת והיינו אהל זרוק וזרק דרישא לא חשיב אהל זרוק דומיא דעוף הפורח: שונין אין הקדש ניצול במוקף צמיד פתיל. ל"ע אמאי לא חשיב ליה גבי מעלות דתרומה מלינו בשילהי הניחקין (גיטין דף סא: ושם) דניללת בהא דאמר מפקידין תרומה אלל ע"ה במוקף למיד פתיל הר"ר אלחנן ויש להקשות על הא דאמר בפ"ק דנדה (דף ה: ושם) ומה כלי חרס המוקף למיד פתיל הניצול באהל המת אינו מציל במעת לעת שבנדה ומאי קאמר במאי מציל במת היינו בתרומה ולא בקדש כדאיתא הכא בהכי מציל נמי במעת לעת שבנדה דקאמר התם מעת לעת שבנדה לקדש אבל לא לתרומה וי"ל דבהא לא שייך הצלה אי לא מטמא לה וה"ק ומה כלי חרס המציל באהל המת במאי שמטמא לה כגון לתרומה אינו מציל במעת לעת במאי שמטמא דהיינו לקדש דוקא: יתגבה דעני בהן. פרש"י ויראה שלא הוכשרו הזימים משמע מהכא דבעינן הכשר בזימים ולא מכשר ליה בשעת מסיקה ודלא כפר"ת שפירש בפ"ק דשבת (דף יו.) אם אתה מקניטני גוזרני על המסיקה ושוב גזר לה וכן משמע בכולה תוספתא דטהרות פרק ג' דתני דבעינן בזיתים הכשר ויש טעם נכון לדבר כדפי׳ ר"י שמשקה זיתים אינו אלא מוהל בעלמא ולא חשיב משקה. לעיני כהן גר' וכן גרס רש"י והכי איתא בסדר המשנה דטהרות הגומר זיתיו יתננה לעיני כהן דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר ימסור לו מפתח ומאן דגרס לעני כהן שיבוש הוא בידו:

גבי שנו. שיש להם רוב שמן ומאחרים בבדים ברוב שמן שיש להם לעשות והכי נמי אמר פרק כירה (שבת דף מו. ושם) גבי מטלטלין כנונא אגב קיטמא כלומר מחחה אגב קיטמא כדלעיל מינה מחחה אגב אפרה וכן פירש בערוך ועדיף טפי מכלכלה ואבן שבחוכה ואותיב ליה ושוין שאם יש בה שברי פתילה שאסור לטלטלה שבטל הכלי והשמן אגב הפתילה ומוקי לה בגלילא שנו כלומר שעשירים הוו מרוב שמן ולא קפדי עליה בטיל ליה אגב פתילה ודוגמא לדבר ההוא דבפ״ק דסנהדרין (דף יא:) טול אגרמא וכתוב לאחנא בני גלילאה עילאי ותתאי כו' לאפרושי מעשרא ממעטנא דויתא ובנויר פ' ב"ש (דף לא:) בגלילא שנו דחמרא עדיף ממשחא ויין היה מלוי להם הרבה ורוב שתייתן בכך כדמשמע בהמוליא יין (שכת דף עח.) דקתני מים כדי לשוף את הקילור דחשיב משום דשכיח לרפואה טפי משתיה שלא היו שותין רק יין מתוך עושרם בגליל ואפ״ה הוה עדיף להם היין מן השמן משמע שהיה להם רוב שמן בזול כדפרי ומיהו פירש רש"י בגלילא שנו דפרק כירה (שם דף מו.) שהיו עניים ולא היו להם פתילות מלויות ובהמוליא (שם דף עח.) פירש מתוך שהיו עניים לא היו עושין רפואה רק ממים ולא מיין ולא משמע כן דא"כ גם שתיית מים שכיח טפי כיון שלא היה להם יין פורתא לשפות הקילור והיה להם לשער בשתיה ועוד מצינו בחולין בפ׳ אותו ואת בנו (דף פג.) וערב יום הכפורים בגליל משמע שהיו עשירים ומרבים בסעודות ועוד מה שפי׳ דלא היו פתילות מלויות הא אמרינן בשילהי בבא קמא (דף קית:) מקבלין מן הנשים דבר מועט כלי פשתן בגליל אלמא שמלוי פשתן ביניהם וכי קאמר לישנא דאסור לטלטלה דמשמע דקאי אפחילה דשייך בה לשון נקבה דהא נר לשון זכר דאיכא למימר דקאי אקערה דמיימי לה לעיל מותר השמן שבנר ושבקערה מותר וגם מלינו לשון נקבה אנר נר חנוכה כבתה אין זקוק לה (שבח דף כא.) כל זה פי׳ הר״י וגם רבינו מאיר פירש כן ועוד הוסיף כי מרוב יין היה להם כאב עינים וטוב המים לרפואה:

ובעי הזאה ג' וז' כדאמר פ' כ"ג רבינו חננאל בנזיר (דף נד.) הקשה הר"ר אלחנן מדקתני ביהודה נאמנין מכלל דבגליל אין נאמנין דתניא בתוספתא ^{ח)} ארץ העמים טמאה מ"ט אמר ר"ל מפני שמפסקת ביניהם מדור מקוואומיה ושביליהן טמאין ארך הכומים טהורה ומקוואומיהן טהורין הכותים וכיון שצריך לעבור בתוכם חיישינן ושביליהן טהורים כו׳ ונראה למורי שמא מטמא טומאת ארץ דהתם נשנית קודם שקלקלו לדמות העמים ומקשינן ויתננה לההיא חבית בשידה תיבה או במגדל דהא יונה כדאיתא פ"ק דחולין (דף ו.) והכי משמע בירושלמי דע"ז פ"ב לא נטמאה בטומאת ארץ בעו כותאי קומי רבי אבהו אבותיכם . העמים. ופרקינן מתני' רבי היו מסתפקין משלנו מפני מה אין היא דאמר אהל זרוק לא הוי אהל דתניא הנכנס אתם מסתפקין משלנו אמר להו בארץ העמים בשידה תיבה ומגדל ר' מטמא אבותיכם לא קלקלו מעשיהם אתם קלקלתם מעשיכם דתנינן תמן א"י ור׳ יוסי בר׳ יהודה מטהר וכבר פירשנוה בעירובין פרק בכל מערבין ומקשינן טהורה מקוואותיה טהורים כו׳ ולחחר שנתקלקלו שחף רבי מחיר תוב ולייתוה בכלי חרש המוקף צמיד פתיל. מלינו שגזר עליהן בפ״ק דחולין: אהל זרוק לאו שמיה אהל. נפרק ופרקינן א"ר אלעזר שונין אין קדש ניצל בצמיד פתיל איני והתניא [אין] חטאת ניצלת בצמיד כ"ג בנזיר (דף נה. ושם) אמר כתנאי הנכנס לארץ העמים בשידה פתיל ומדקתני הכי אין תיבה ומגדל רבי מטמא ורבי יוסי מי חטאת ניצלת בצמי פתיל הא b) מיו בר יהודה מטהר מאי לאו דרבי סבר פתיל הא יו מים שאין מקודשין ניצולין בצמיד פתיל תוב מקשינן וכי לא מצו לאתויי יין ושמן בגליל מפני משום אוירא גזרו ורבי יוסי סבר לא גזרו משום אוירא לא דכ"ע משום גושה גזרו משום הוירה לה מדורי הכותים שעוברין בתוכם והא' עולא גזרו מר סבר אהל זרוק לא שמיה אהל ומר סבר שמיה אהל והתניא רבי יוסי בר יהודה אומר תיבה חברינו מטהרין האוכלין והמשקין בגליל. ודחי מלאה של ספרים חרקה על פני המת מניחין אותם ואם יבא אליהו ויודיע שלא נטמאו אע"פ שהדרך מפסקת אותה שעה מטהרה ⁵). ובשעת הגיתות והבדים נאמנים אף על התרומה ורמינהו הגומר זיתיו ישייר קופה אחת ויתננה לעיני כהן. ואי מהימן הוא למה לי לעיני כהן. ופריק מתניתין בחרפי. והא דקתני לעיני כהן מכלל הן שאין נאמנין באפלי שכבר עברו הגיתות והבדין ואבותיו של רב נחמן היו להז הרבה והיו מתאחריז הרבה אחרי כל אדם יבא רב יוסף לאוקומה הא דתנא יתננה לעיני הן בגליל שאינם נאמנים לעולם ומותבינן עליה והא [תניא] עבר הירדן וגליל הרי הן כיהודה וגליל הרי הן כיהודה נאמנין על היין בשעת

א) נראה דחסר כאן ונ"ל הא ומשנינן הא מים וכו׳. ב) אולי צ"ל שמא יראה שביל

היין כו' ואסיקנא אלא מחוורתא באפלי: עברו

הגיתות והבדים הביאו לו חבית של יין של תרומה

הבית - 7 שי היובה. לא יקבלוה כו'. הא דבעו מרב ששת עבר וקיבל

מהו שיניחנה לגת הכאה

אם לאו פשיט ליה מהא